

Ovde je kao što ćemo videti kasnije na delu, “ograničenje” ovakvog pristupa i “razgraničenje” u odnosu na Deridin, kao ujedno ukazivanje na granice i prekoračenje istih - što podrazumeva otkrivanje ovakvog razumevanja kao onog koje pripada tradiciji simbola i na njemu razumljenog pojma jezika koji je daleko od toga da je Deridin. Takođe, Derida u *Beloj mitologiji* nikako ne nudi nekakvu teoriju metafore, već je Deridin napor u tome da odoli tvrdnji duhonih nauka njegovog vremena koje nastoje da svedu filozofiju na jezičke ili diskurzivne uslove kao na neko pozitivno načelo. Deridina odbrana od ovakvog uobičajenog slavljenja jezika unutar duhovnih nauka ili nauka o čoveku predstavlja svojevrсну odbranu transcendentlane filozofije protiv takvih svođenja, odbranu koja kao što je to uvek slučaj kod Deride pretpostavlja dalje dovodenje u pitanje transcendentalnog kao takvog, koje dovodi u pitanje samu metafiziku ili tradicionalnu filozofiju značajnije nego fokusiranje na fakt jezika unutar nauka o čoveku. Dakle, da bismo razumeli Deridinu *Belu mitologiju* nužno je pre svega imati u vidu ovaj dvostruki gest koji Derida provodi - odbranu filozofije koja je ujedno i njena radikalna kritika.

Deridina *Bela mitologija* nije nikakva teorija metafore, niti je specifična praksa metafore (pokazivanje onoga metaforičkog ili performativno ukazivanje na prirodu metafore), već ovde Derida nastoji da ukaže na nekoliko stvari. Kao prvo, Derida ovde nastoji da ukaže na to da je “metafora” suštinski filozofski pojam (“metafora ostaje, u svim suštinskim određenjima, klasična filozofema, metafizički pojam.”), i ne može se primenjivati na objašnjenje filozofske delatnosti spolja to jeste iz područja retorike i poetike koje nastoje da svedu filozofiju kao što je to slučaj u naukama o čoveku. Kao drugo, filozofija ne može kontrolisati i upravljati vlastitim metaforama (ili onim metaforičkim) izvan, tj. putem pojma. I konačno, Derida u *Beloj mitologiji* pokazuje da filozofija nije u